

Sygn. akt V Pa 27/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28.06.2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Sławińska - Klamann (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 28.06.2013 roku w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **J. S.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

o odszkodowanie za sprzeczne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku

z dnia 27.03.2013 roku, sygn. akt V P 268/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Rozpatrując złożoną przez pozwanego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 27.03.2013 roku, w sprawie V P 268/12 oraz mając na uwadze treść art. 505¹³ k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie podważyła skutecznie ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego w Słupsku.

W postępowaniu uproszczonym apelacja może być oparta wyłącznie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie albo naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienia te mogły mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹ k.p.c.).

Pozwany zaskarżył wyrok w części i zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. art. 3¹§ 1 Kodeksu pracy poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że W. S. nie był osobą uprawnioną do podejmowania czynności z zakresu prawa pracy za pozwaną oraz naruszenie art. 8 Kodeksu pracy poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania od pozwanej. W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji. Nadto wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania W. S. na okoliczność posiadania przez niego uprawnień do podejmowania czynności z zakresu prawa pracy wobec pracowników (...) spółki z o.o., przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci zakresu obowiązków

na stanowisku Dyrektora Administracyjnego W. S. z dnia 08.05.1996 r. oraz przeprowadzenia dowodu w postaci listy współników z dnia 19.09.2002 r.

Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd pierwszej instancji w prawidłowy sposób skonstruował stan faktyczny niniejszej sprawy, trafnie powołał obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa, jak również wyciągnął przekonujące wnioski, które bez potrzeby ich powtarzania, Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Sąd pierwszej instancji oceniając zebrany materiał dowodowy nie przekroczył również granic swobodnej oceny dowodów wynikającej z art.233 §1 kpc.

Zgodnie z art. 505¹¹§1 kpc. Sąd drugiej instancji nie przeprowadza postępowania dowodowego z wyjątkiem dowodu z dokumentu. Stosownie do §2 przepisu paragrafu poprzedzającego nie stosuje się, jeżeli apelację oparto na późniejszym wykryciu okoliczności faktycznych lub środkach dowodowych, z których strona nie mogła skorzystać przed sądem pierwszej instancji.

W ocenie Sądu II-ej instancji nic nie stało na przeszkodzie, aby strona pozwana wniosła o przesłuchanie świadka W. S. na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym. Nadto W. S. był w toku postępowania przed Sądem I-instancji słuchany informacyjnie za pozwanego (v. k. 54-55 akt sprawy). Oczywistym jest również, że pozwana już na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym mogła przedłożyć dowody z dokumentów dołączone do apelacji. W żaden sposób apelujący nie wykazał, że nie mógł przedłożyć stosownych dokumentów tj. dokumentu w postaci listy współników z dnia 19.09.2002 oraz dokumentu w postaci zakresu obowiązków na stanowisku Dyrektora Administracyjnego z dnia 08.05.1996 r. oraz wnioskować o przesłuchanie świadka przed Sądem I-ej instancji.

Ograniczenie możliwości przeprowadzenia postępowania dowodowego w sądzie drugiej instancji jest charakterystyczną cechą modelu rewizyjnego. Według dominującego stanowiska orzecznictwa (por. postanowienie SN z dnia 15 maja 1968 r., I CO 1/68, OSNC 1969, nr 2, poz. 36; postanowienie SN z dnia 10 lutego 1999 r., II CKN 807/98, LEX nr 78214) oraz piśmiennictwa (m.in. J. Gudowski) niemożność skorzystania w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji z określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie ma miejsca, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbań, zapomnienia lub błędnej oceny potrzeby ich powołania strona tego nie uczyniła (vide: Komentarz do art. 505¹¹§1 k.p.c. autor Przemysław Telenga).

W postępowaniu uproszczonym sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji zażądała przeprowadzenia rozprawy. Zauważyć należy, że taki wniosek nie został przez pozwanego zgoszony.

Odnośnie podniesionych przez apelującego zarzutów naruszenia przez Sąd

I-ej instancji prawa materialnego tj. art. 3¹ Kodeksu pracy oraz art. 8 Kodeksu pracy podnieść należy, że i te zarzuty nie zasługują na uwzględnienie przez Sąd Okręgowy.

Artykuł 3¹ k.p. reguluje kwestie reprezentacji pracodawcy w stosunkach pracy, określając jej zakres oraz w sposób ogólny uprawnione podmioty.

Za pracodawcę będącym jednostką organizacyjną czynności w sprawach prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką albo inna wyznaczona do tego osoba (art. 3¹ k.p.). Organem zarządzającym i reprezentującym spółkę na zewnątrz w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością jest zarząd (art. 201§1 k.s.h.).

W realiach przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości Sądu II-ej instancji, że pracodawcą jest osoba prawna – Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w S., w imieniu której czynności w sprawach z zakresu prawa pracy może dokonywać wyłącznie zarząd spółki tj. A. M.. Nadto w spółce obowiązuje regulamin pracy, z którego w żaden sposób nie wynika, by na potrzeby stosunków pracy spółka była reprezentowana przez inną osobę niż A. M..

Przedstawicielstwo jest instytucją prawa cywilnego, dzięki której przedstawiciel swoim zachowaniem może wywołać skutki prawne bezpośrednio w sferze prawnej reprezentowanego. Przedstawiciel składa własne oświadczenie woli

(dokonuje czynności prawnej), tyle że czyni to w imieniu reprezentowanego i z bezpośrednimi skutkami dla reprezentowanego (art. 95 § 2 k.c.). Zgodnie z art. 96 k.c., umocowanie do działania w cudzym imieniu może opierać się na ustawie (przedstawicielstwo ustawowe) albo na oświadczeniu reprezentowanego (pełnomocnictwo). Udzielenie pełnomocnictwa następuje w drodze jednostronnej czynności prawnej dokonanej przez mocodawcę. Zachowanie przedstawiciela tylko wtedy wywoła skutki prawne dla reprezentowanego, gdy: przedstawiciel ma umocowanie i działa w jego granicach, umocowanie dotyczy dokonania czynności prawnej, przedstawiciel ma zdolność do reprezentowania, przedstawiciel działa w imieniu reprezentowanego, a czynność prawna jest tego rodzaju, że może jej dokonać przedstawiciel.

Pozwana w żaden sposób nie wykazała, aby w momencie wypowiedzenia umowy o pracę z powodem J. S. osoba składająca oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę była uprawniona do skutecznego złożenia oświadczenia w imieniu pozwanego. Oświadczenia z dnia 21.05.2012 r. oraz z dnia 22.05.2012 r. nie zawierają również żadnego powołania na pełnomocnictwo udzielone do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę w imieniu pozwanego.

Wprawdzie wypowiedzenie umowy o pracę powoduje jej rozwiązanie także wtedy, gdy oświadczenie to złożył niewłaściwy organ osoby prawnej, a zwłaszcza jeżeli pracodawca podejmuje później czynności potwierdzające ustanie stosunku pracy. To z faktu, że niewłaściwa reprezentacja pracodawcy nie powoduje nieważności wypowiedzenia umowy o pracę nie wynika bowiem, że taka czynność uznawana jest w judykaturze za zgodną z prawem. Wręcz przeciwnie, przyjmuje się, że w takiej sytuacji wypowiedzenie dokonane zostaje z naruszeniem obowiązujących przepisów w rozumieniu art. 45 § 1 k.p., wobec czego z tej przyczyny sąd, na żądanie pracownika, może orzec o uznaniu wypowiedzenia za bezskuteczne, przywróceniu do pracy lub o odszkodowaniu (vide: por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r. II PK 270/2005 OSNP 2007/9-10 poz. 125).

W ocenie Sądu Okręgowego rozpoznającego przedmiotową sprawę na skutek apelacji pozwanej spółki, nie ma również zastosowania art. 8 k.p. na który powołuje się apelujący.

Kwestia naruszenia zasad współzycia społecznego przez obie strony stosunku pracy jest złożona. W orzecznictwie raczej dominuje pogląd, że nie może powoływać się na naruszenie tych zasad ten, kto sam je narusza.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy z mocy art. 385 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.